

CENTENARIO NACIMIENTO
CARDENAL **TARANCÓN**
1907-2007

WWW.CARDENALTARANCÓN.ORG

**HOMILIA DE MONSENYOR ANTONIO MARÍA ROUCO VARELA
EN LA CONCELEBRACIÓ EUCARÍSTICA DEL CENTENARI DEL NAIXEMENT DEL
CARDENAL VICENTE ENRIQUE I TARANCÓN
29 D'ABRIL DE 2007.**

Benvolguts germans i germanes en el Senyor:

És per a mi un honor poder presidir aquesta celebració de l'eucaristia en l'església parroquial del Salvador de Burriana, ciutat del naixement del nostre estimat Vicent, el cardenal Enrique i Tarancón. Per a iniciar les celebracions del centenari del seu naixement ens arribarà la intenció segurament no només del seu poble natal, de Burriana, ni de la seua Comunitat —que diem ara— o de la seua regió —que dèiem abans— on ell va nàixer, València, sinó la de tot Espanya. Per descomptat, de la de Madrid.

Jo agraiſc la invitació per a presidir aquesta celebració que m'ha dirigit l'excel·lentíſsim Ajuntament de Burriana, i del que salude el seu alcalde i els membres de la corporació municipal, així com les altres autoritats, civils i militars, que estan presents en aquesta església. Però sobretot, agraiſc la invitació del senyor bisbe de Castelló, don Casimiro, que ha mostrat moltíssim interès i m'ha animat moltíssim a vindre ací aquesta vesprada, aquesta nit. A ell li ho agraiſc d'una manera molt especial.

I li agraiſc també la presència a l'arquebisbe de València, metropolità d'aquesta diòcesi i també del senyor bisbe de Tortosa, la del rector de la parròquia i la de tants sacerdots i tan nombrosos, que queden així fraternalment benvinguts i saludats per mi en aquesta vesprada.

La figura del cardenal Enrique i Tarancón és una de les que més ha marcat la història recent d'Espanya. No només la de l'Església, sinó la d'Espanya en general. Podríem dir que és un bisbe del segle XX per a l'Espanya del segle XX. L'Espanya del segle XX és una Espanya difícil, que cerca camins per al seu futur. Venia de temps en què les grans qüestions relacionades amb la comprensió de la vida i de la societat i de l'Estat eren molt discutides.

La nostra tradició, una tradició molt gloriosa, de segles que van culminar amb la unitat d'Espanya —després de la presa de Granada pels Reis Catòlics—, era una tradició en la qual la fe cristiana, professada en la comunió de l'Església catòlica, marcava tota la vida, no només de les persones i de les famílies, sinó de tot el poble.

Sense cap diferència de pobles, parts i comunitats que avui formen Espanya, igual es preservava la fe al costat de l'apòstol sant Jaume, al nord-oest d'Espanya, com al costat de la Mare de Déu de Montserrat, al nord-est; com al nord, als Pirineus que ens separen de França —així ho apreníem en l'escola quan érem xiquets—, com la Mare de Déu del Rocío, que és venerada en les riberes del sud, o com es venera al cor i centre d'Espanya, a Madrid.

Eixa Espanya va viure segles d'unitat profunda, basada en la coincidència a l'hora d'abordar i resoldre els grans problemes de la vida, responent a les preguntes “què és l'home?”, “d'on ve?”, “on va?”; “quin sentit té viure en una comunitat de pobles, de persones, una comunitat política, un país, una terra en la qual u se sent en la seua pàtria?”, “què vol dir la pàtria?”; “què volen dir els grans valors que la uneixen o que no la uneixen o que la desuneixen?”. Eixes preguntes tenen una resposta profunda, de segles, però havia costat treball elaborar-la.

Des d'abans de començaments del segle vuitè, Espanya havia estat sotmesa, però ja era cristiana. Era l'Espanya del Regne de Toledo, centre per aquella època d'Espanya, en la qual Madrid era un poblet només. Una Espanya que havia viscut i rebut la fe des de l'anunci dels grans missioners dels primers segles, una tradició que conservem des de l'arribada de l'apòstol sant Jaume.

És l'Espanya que lluita durant segles per la seua identitat cristiana des de tots els punts de vista: intel·lectual, espiritual, social i polític, i fins i tot des del militar; l'Espanya que qualla en els segles XVI i XVII, els quals avui coneixem, des del punt de vista de la història de la literatura, com segles d'or. Però també pren forma des del punt de vista de la història universal, a través de la seua gran presència en el món. Per descomptat, l'Església catòlica i la seua història contemporània no són comprensibles sense la història moderna i contemporània de l'Església a Espanya, sense els seus teòlegs, els seus sants, els seus missioners, la seua forma i manera de viure la vida i d'afrontar el futur. És impossible concebre Espanya sense eixa realitat dels segles dits d'or. Podríem citar ací València com a avançada diversos segles a aquesta realitat, amb figures com sant Vicent Ferrer, a qui seguiran personalitats a tot Espanya des de llavors i en tots els temps, sants que són nostres com santa Teresa de Jesús, sant Ignasi de Loiola o sant Joan de la Creu.

Eixa Espanya havia arribat dividida des d'inicis del segle XX i, justament, en eixes qüestions fonamentals que afecten la concepció mateixa de l'existència de l'home i el futur dels pobles i les societats. En el segle XX, eixa ruptura de l'ànima es converteix també en la ruptura dels cossos en eixos anys tremends de la nostra Guerra Civil.

Un bisbe en aquest temps, en aquests temps, necessitava molt de valor i molta lucidesa, molta generositat per a ser pastor de l'Església a Espanya, un poble que, d'una banda, era tot cristià de fons, encara que hi haguera discussions i debats que afectaven al ser mateix de la nació, de la condició mateixa de la vida i de l'existència. Malgrat això, estaven dividits entre si, fins al punt d'enfrontar-se en una guerra.

En eixa Espanya, ser bisbe era col·locar-se davant de l'Església, dels seus catòlics i de la societat en conjunt com un bon pastor, com eixe bon pastor que és el Senyor, i fent de pastor, de bon pastor, perquè tots trobaren de nou el camí.

Vicent Enrique i Tarancón va ser bisbe de la història espanyola durant tres períodes. En tota eixa història, en tota eixa geografia episcopal del cardenal Tarancón, hi ha una constant: el servei a la reconciliació, al perdó i a la unitat dels espanyols sobre la base de la recuperació de l'ànima cristiana a Espanya, del millor de l'esperit cristià, nascut de la nostra tradició, de les nostres arrels i renovat pel concili Vaticà II.

En la seua vida, fins i tot externament, es donava una singular sintonia de formes i maneres aparentment molt tradicionals. Mai es va llevar la sotana. Em sembla que només una vegada que va anar a Nova York i una altra a Mèxic es va posar cleriman, però ell sempre duia sotana. Tenia unes devocions personals molt entranyables a la Mare de Déu i al Santíssim Sacrament. En la capella de casa de l'arquebisbe de Madrid, amb les monges, feia de tot: exposava el Santíssim, tocava l'harmòni, cantava el 'Tantum ergo' i resava amb elles. Simultàniament, era l'home de les cartes cristianes, en les quals volia il·luminar els camins d'eixa Espanya que volia eixir definitivament d'eixos segles, d'eixes dècades d'enfrontaments i dur-la de nou als camins de la unitat, de la reconciliació i de la pau, sempre sobre la base de l'aclariment de l'Evangeli. La figura d'un bisbe, al final, la mirarà la història i la jutjarà el nostre Senyor, el bon pastor, a la llum de com ha predicat l'Evangeli, com ha estat testimoni de l'Evangeli.

La primera lectura de la litúrgia d'avui ens presenta Pau i els apòstols —com totes les primeres lectures del llibre dels Fets dels Apòstols— com a valents testimonis de l'Evangeli que no s'esgalian davant de res. Són rebutjats per gentils i jueus, encara que ells creuen que els jueus de les ciutats de la Diàspora els escoltaran millor a les sinagogues, però s'equivoquen. En canvi, quan prediquen als gentils, als que no eren jueus, troben en ells una acollida profunda de la paraula de Déu, de l'anunci de la resurrecció de Crist, el gran esdeveniment de la salvació de l'home per la resurrecció de Jesucrist. Malgrat això, el missatge, segons Pau, sonava malament a uns i als altres. La majoria de gentils creien que era una neciesa i els jueus el consideraven una bogeria. Els apòstols, tanmateix, no s'acovardien i creien en la paraula de Pau, en la paraula de Déu i estaven disposats a patir incompressions.

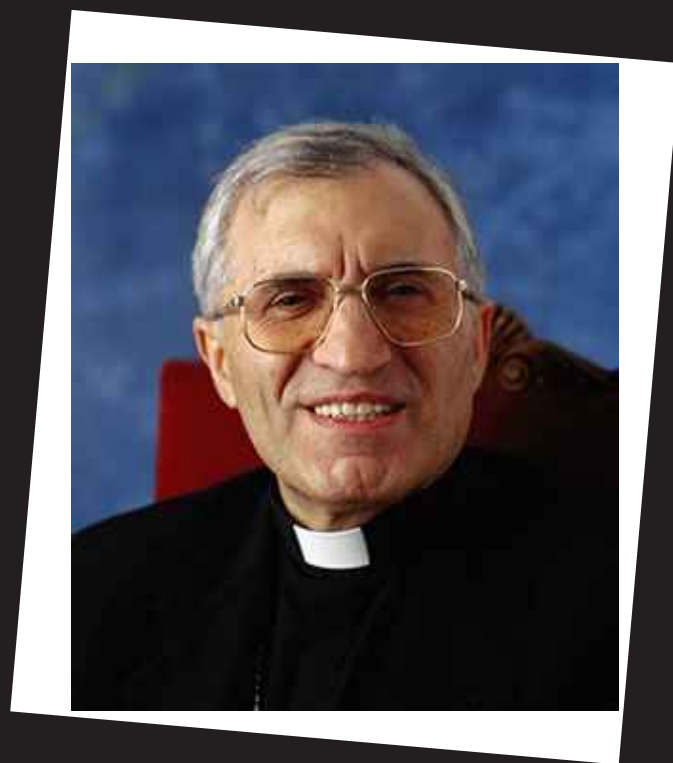
L'amor als cristians i la seua unitat, com naixent de la caritat de Crist, va ser un bon mèrit del cardenal Tarancón. El sant pare Benet XVI ha convertit eixa espècie d'idea i gran convenció cristiana en *leitmotiv*, en fil conductor de la seua relació amb l'Església, com ho havia fet Joan Pau II d'una manera també heroica. Nosaltres agraiem a Déu que ens haja donat bisbes així en l'Espanya del segle XX, com el cardenal Tarancón, que ens han predicat l'Evangeli, que ens han unit en la comunió de l'Església, en la comunió dels sants, dels sants que han arribat ja al tron de l'Anyell, que se sumen ja a la glòria del Crist gloriós, el de les nafres glorioses i que viuen en la plenitud de l'amor de Déu. Però també de l'Església, dels que pelegrinem ací, que ensenyem una vegada i una altra en la nostra vida eixa lliçó de l'amor de Crist, que no és fàcil i que no es pot interpretar de forma paganitzada, i que ens òmpliga. És possible? Sí que és possible, si ho diu el Senyor.

Pot haver-hi, i n'hi ha hagut, cristians que s'han convertit en algú que u no vol ser i es resisteixen a ser-ho i no volen escoltar la veu del Senyor. És un repte formidable per a l'Església, per als pastors de l'Església i per als altres cristians saber que pot haver-hi entre nosaltres, prop de nosaltres, en el nostre entorn, cristians batejats —potser no batejats— que no vulguen escoltar la veu del Bon Pastor, la veu de Crist. Com s'arriba a ells? Cal arribar a ells, cal intentar-ho. Perquè el Senyor ho diu i ho diu com si poguera ell fer més, perquè va arribar a la creu i li va dir al bon lladre que aquell mateix dia aniria amb ell al paradís.

Mai podem deixar a ningú sol i donar-lo per liquidat o per fracassat en la seua relació amb Déu. La nova evangelització de la qual brollava el missatge de Joan Pau II, el discurs del qual i el contingut del qual també el segueix mantenint viu Benet XVI, vol arribar també a totes ells, sobretot als joves, perquè no s'oposen a Crist d'entrada i el deixen entrar al cor per a permetre-li parlar-los en la part més profunda del seu ésser i de la seua vida.

Que la celebració d'aquest centenari, del primer centenari del naixement d'en Vicent Enrique i Tarancón, el cardenal Tarancón, bisbe de Solsona, arquebisbe d'Oviedo, arquebisbe de Toledo i arquebisbe de Madrid, done molts fruits en eixe camí que sembla que encara no hem acabat de concloure i de consolidar: el camí de la unitat, de la reconciliació i de la pau.

Que així siga.

**HOMILIA DE MONSENYOR ANTONIO MARÍA ROUCO VARELA
EN LA CONCELEBRACIÓ EUCARÍSTICA DEL CENTENARI DEL NAIXEMENT DEL
CARDENAL VICENTE ENRIQUE I TARANCÓN
29 D'ABRIL DE 2007.**